

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 476/2018
25.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Радослава Петровића, Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. Кривичног законика, у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Марка Димитријевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К бр.481/16 од 09.05.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.1211/17 од 01.12.2017. године, у седници већа одржаној дана 25. априла 2018. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Марка Димитријевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К бр.481/16 од 09.05.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.1211/17 од 01.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини К бр.481/16 од 09.05.2017. године, окривљени АА и ББ оглашени су кривим због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. КЗ у саизвршилаштву, у вези члана 33. КЗ, за које дело су осуђени, и то окривљени АА на казну затвора у трајању од две године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 20.11.2016. године до 13.01.2017. године, а окривљени ББ на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 20.11.2016. године до 10.05.2017. године.

Истом пресудом, окривљена ВВ ослобођена је од оптужбе да је извршила кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 2. у вези става 1. КЗ.

Окривљени АА и ББ су на основу члана 258. став 4. ЗКП обавезани да оштећеном ГГ на име имовинскоправног захтева исплате износ од 7.775,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. И истовремено је одређено да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљених, те да ће о

висини трошкова поступка бити одлучено посебним решењем, након прибављања података о висини свих трошкова, сходно члану 262. ЗКП, као и да трошкови кривичног поступка у односу на окривљену ВВ падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.1211/17 од 01.12.2017. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Јагодини, окривљеног АА и његовог браниоца - адвоката Марка Димитријевића, те браниоца окривљеног ББ – адвоката Ивана Милошевића, а пресуда Основног суда у Јагодини К бр.481/16 од 09.05.2017. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Марко Димитријевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења произилази да бранилац захтевом указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, те на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Након што је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП достављен Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредби члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, обзиром да веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је, након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, а по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је у конкретном случају дошло до нарушавања објективног идентитета између пресуде и оптужбе, јер је првостепени суд везан чињеничним описом дела из оптужнице, те тај опис не сме да прекорачи, односно не сме на штету окривљеног узимати у обзир чињенице које су утврђене на главном претресу, а нису обухваћене описом дела у оптужници. Према ставу браниоца, овлашћени тужилац није прецизирао оптужни акт у складу са чињеничним стањем које је утврђено на главном претресу, а које се делимично разликује од чињеничног стања описаног у оптужници, па су окривљени стављени у неповољнији положај, јер нису на основу тако утврђеног чињеничног стања ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ, већ су без прецизирања оптужбе осуђени за извршење кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. у саизвршилаштву, у вези члана 33. КЗ.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Оптужницом Основног јавног тужиоца у Јагодини Кт бр. 397/16 од 30.11.2016. године, која је прецизирана на главном претресу дана 09.05.2017. године, окривљенима АА и ББ стављено је на терет извршење кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ. Побијаном првостепеном пресудом, окривљени су оглашени кривим због извршења кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 33. КЗ, при чему је првостепени суд сходно чињеничном стању утврђеном на главном претресу из изреке пресуде изоставио чињенице и околности наведене у оптужници које се односе на употребу силе и претње према оштећеном ГГ, те ближе описао радње окривљених које су предмет оптужбе, крећући се при томе у границама чињеничног описа из оптужнице, у погледу битних околности које се односе на поступање окривљених критичном приликом.

Одредбом члана 420. став 2. ЗКП прописано је да суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, те чињеницу да је прецизираном оптужницом окривљенима стављено на терет извршење кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, а да су првостепеном пресудом окривљени оглашени кривим за лакше кривично дело – за кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 3) у вези члана 33. КЗ, јер је суд у току поступка оценио да радње окривљених, које се односе на употребу силе и претње према оштећеном, нису доказане, то се по оцени овога суда у конкретном случају не може говорити о прекорачењу оптужбе, како се то неосновано тврди у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, при чему је суд поступио сагласно са овлашћењима из члана 420. став 2. ЗКП.

Првостепени суд је правилно, у складу са утврђеним чињеничним стањем, не излазећи ван оквира оптужбе, извршио чињеничне измене у односу на оптужницу у корист окривљених тако што је изоставио чињенице и околности из оптужнице које се односе на употребу силе и претње према оштећеном и огласио их кривим за лакше кривично дело – за кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 3) у вези члана 33. КЗ, то у конкретном случају није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву.

По оцени овога суда, истим захтевом се неосновано указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и с тим у вези истиче да су се „радње окривљених описане у изреци првостепене пресуде могле подвести под знатно лакша кривична дела“. Према ставу браниоца окривљеног АА, опис радње кривичног дела због којег су окривљени оглашени кривим „не може да се подведе под елементе кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ“, већ евентуално може представљати кривично дело лажно представљање из члана 329. став 1. КЗ, кривично дело превара из члана 208. став 1. КЗ или кривично дело утаја из члана 207. КЗ.

Супротно изложеним наводима захтева, Врховни касациони суд налази да у радњама окривљених АА и ББ, описаним у изреци првостепене пресуде, стоје сви битни елементи кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) у саизвршилаштву, у вези члана 33. КЗ, због којег су оглашени кривим, обзиром да из изреке првостепене пресуде произилази да су се окривљени критичном приликом оштећеном представили као полицајци у цивилу, при чему је окривљени АА тражио од оштећеног да изврши контролу његовог камиона, те је вршећи наводну контролу од оштећеног узео документа и новчаник и из новчаника оштећеног одузео новац, а у чему му је помогао окривљени ББ представљајући се као колега окривљеног АА, чиме је описано одузимање и присвајање туђе покретне стварина нарочито дрзак начин, у намери прибављања против правне имовинске користи.

Стога су неосновани и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у делу којим се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче и да по мишљењу одбране у конкретном случају не постоје чак ни елементи основног облика крађе из члана 203. КЗ, јер није доказано да је окривљени одузео туђе покретне ствари, нити је доказано да је то извршено на дрзак начин, а обзиром да из исказа самог оштећеног произилази да је окривљеном који се представио као припадник цивилне полиције – сам предао документа и новчаник. Надаље, у захтеву се истиче и да вредност одузетих ствари од оштећеног није на адекватан начин утврђена током поступка, да нису прецизно утврђени ни место и време извршења кривичног дела, а с тим у вези у захтеву се указује на исказе оштећеног, те сведока ДД, као и на чињеницу да у току поступка није саслушан очевидац ЂЂ, и поред тога што је одбрана предлагала његово саслушање. Најзад, захтевом се указује и да окривљени већ дужи низ година користи седативе у оквиру терапије, те да је критичном приликом конзумирао и алкохол, па је према ставу браниоца у конкретном случају било неопходно извршити и неуропсихијатриско вештачење окривљеног, а што је првостепени суд пропустио да учини у току поступка.

Изложеним наводима захтева за заштиту законитости, по оцени овога суда, бранилац окривљеног АА износи сопствене чињеничне закључке, који су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, при чему оспорава оцену изведених доказа и на тај начин правноснажну пресуду суштински побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Захтевом се указује и на повреду одредаба члана 350. став 1. ЗКП и повреду члана 16. став 5. ЗКП, због којих повреда у смислу члана 485. став 4. ЗКП окривљени преко браниоца не може поднети овај ванредни правни лек, па захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног није размотрен у погледу одлучних чињеница и наведених повреда закона.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.**